

R O M Â N I A
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
CABINETUL PREȘEDINTELUI

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
405/25.10.2016

Palatul Parlamentului
Calea 13 Septembrie nr.2, Intrarea B1, Sectorul 5, 050725, București, România
Telefon: (+40-21) 313.25.31; Fax: (+40-21) 312.54.80
Internet: <http://www.ccr.ro> E-mail: pres@ccr.ro

Dosar nr.2323A/2016

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
REGISTRATURĂ JURISDICȚIONALĂ
9961 25 OCT 2016
NR. /

SENAT
PREȘEDINTE
Nr. 725/19
Data 25.10.2016

Domnului
Călin-Constantin-Anton POPESCU-TĂRICEANU
Președintele Senatului

În conformitate cu dispozițiile art.16 alin.(3) din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, vă trimitem, alăturat, în copie, sesizarea formulată de Guvernul României referitoare la neconstituționalitatea prevederilor Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.32/2015 privind înființarea Gărzilor forestiere.

Vă adresăm rugămintea de a ne comunica punctul dumneavoastră de vedere până la data de 9 noiembrie 2016, ținând seama de faptul că dezbaterile Curții Constituționale vor avea loc la data de 23 noiembrie 2016.

Vă asigurăm de deplina noastră considerație.

Președinte

Prof. univ. dr. Valer DORNEANU

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

Dosar nr. 2323 A/2016

CABINET PRIM-MINISTRU
INTRARE Nr. 516767
IEȘIRE
Data 24.10.2016

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
REGISTRATURĂ JURISDICȚIONALĂ

NR. 9935 / 24 OCT 2016

DOMNULUI Valer Dorneanu

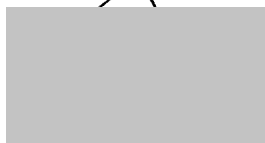
Președintele Curții Constituționale a României

STIMATE DOMNULE PREȘEDINTE,

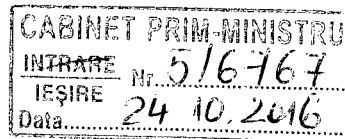
Prin prezenta, în temeiul prevederilor art. 15 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, R2, Guvernul României, reprezentat de Prim-Ministru Dacian Julien Cioloș, în termenul legal și în conformitate cu prevederile art. 2553 alin. (1) și art. 2554 din Legea nr. 287/2009 privind Codul Civil, republicată, cu modificările și completările ulterioare, vă înaintăm Sesizarea privind neconstituționalitatea prevederilor Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.32/2015 privind înființarea Gărzilor forestiere.

Cu deosebită considerație,

PRIM MINISTRU,

Dacian Julien CIOLOȘ

**Președintelui Curții Constituționale a României,
Domnul Valer Dorneanu**

Sesizare privind neconstituționalitatea prevederilor pct.6 al art.I precum și cele ale art.II al Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 32/2015 privind înființarea Gărzilor forestiere

În temeiul art.15, alineat (1) din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, Guvernul României, reprezentat de Prim Ministrul, Dacian Julien Cioloș, formulează prezenta sesizare împotriva prevederilor Legii privind modificarea și completarea Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 32/2015 privind înființarea Gărzilor forestiere – număr de înregistrare la Senat L405/02.09.2015, număr de înregistrare la Camera Deputaților PL-x nr. 717/2015 (atașăm copie).

Legea la care se referă această sesizare a fost adoptat de către Camera Deputaților (camera decizională) la data de 18.10.2016 și de către Senat la data de 20.10.2015.

Aspecte de neconstituționalitate sesizate în ceea ce privește prevederile pct.6 al art.I precum și cele ale art.II al Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 32/2015 privind înființarea Gărzilor forestiere

A. Încălcarea dispozițiilor art.1 alin.(5), potrivit cărora: "În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie."

Prin prisma acestei reguli constituționale se desprinde interpretarea potrivit căreia activitatea de legiferare se realizează în limitele și în concordanță cu Legea fundamentală dar aceasta trebuie să se facă în condiții de calitate a legislației. Pentru ca legea să fie respectată, aceasta trebuie cunoscută și înțeleasă de subiecții

de drept, iar pentru a fi înțeleasă, trebuie să fie suficient de precisă, și previzibilă, în scopul de a oferi securitate juridică destinatarilor săi¹.

De asemenea, menționăm că principiul supremației Constituției, inserat în principiul mai larg al legalității, presupune existența unor norme de drept intern accesibile destinatarilor legii, precise și previzibile în aplicarea lor, astfel cum reiese și din jurisprudența constantă a C.E.D.O. (Hotărârea din 5 ianuarie 2000 în Cauza Beyeler contra Italiei, Hotărârea din 23 noiembrie 2000 în Cauza Ex-Regele Greciei și alții contra Greciei, Hotărârea din 8 iulie 2008 în Cauza Fener Rum Patrikligi contra Turciei).

Asigurarea securității juridice constituie o regulă consacrată și de actualitate în România pe fondul creșterii cantitative a legislației, ca urmare a creșterii complexității dreptului, în urma dezvoltării noilor surse de drept, mai ales a dreptului european și a celui internațional, precum și a evoluției societății cu consecința apariției unor noi domenii de reglementare.

Astfel, Curtea de Justiție a Uniunii Europene (CJUE) a statuat că *principiul securității juridice* face parte din ordinea juridică europeană și trebuie respectat atât de instituțiile europene, cât și de statele membre, atunci când acestea își exercită prerogativele conferite de directivele din sistemul normativ european.

Lipsa de accesibilitate și previzibilitate a dispozițiilor legale este frecvent invocată și în fața Curții Constituționale, instanța constituțională pronunțându-se adesea asupra încălcării acestor exigențe².

De asemenea, în doctrina de specialitate s-a reținut că o normă este previzibilă atunci când oferă o anumită garanție contra atingerilor arbitrare ce i-ar putea fi aduse de către puterea publică. Sub acest aspect, *principiul securității juridice* se corelează cu un alt principiu, dezvoltat în dreptul european, și anume *principiul încrederii legitime*.

Potrivit jurisprudenței Curții de Justiție a Uniunii Europene³, *principiul încrederii legitime* impune ca legislația să fie clară și predictibilă, unitară și coerentă; de asemenea, impune limitarea posibilităților de modificare arbitrară a normelor juridice (adică pe baza unor criterii de oportunitate conjuncturală), stabilitatea regulilor instituite prin acestea.

Și în doctrină s-a afirmat, în același sens, că prima dintre condițiile ce asigură aplicabilitatea fluentă și rațional eficientă a dreptului o constituie suficiența sa definire, care vizează asigurarea rigorii atât în planul conceptualizării dreptului, a noțiunilor juridice, cât și în planul redactării actelor normative (știut fiind că

¹ Decizia Curții Constituționale nr.319/2013, (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.404 din 4 iulie 2013).

² Decizia nr. 453/2008, M.Of. nr.374 din 16 mai 2008, Decizia nr.710/2009, M.Of. nr.358 din 28 mai 2009.

³ Cauzele Facini Dori v Recre, 199421, Foto-Frost v Hauptzollamt Lübeck.Ost, 198722, Cauza C-91/92, în Takis Tridimas, „The General Principles of EU Law”, Oxford EC LawLibrary, p. 244 și Cauza 314/85, idem, p. 248, citate de Ion Predescu și Marieta Safta în lucrarea „Principiul securității juridice, fundament al statului de drept. Repere jurisprudențiale”, pag.8.

dreptul rămas în abstract nu poate produce efecte modelatoare asupra vieții cotidiene a cetății, nu poate influența în sens obiectiv și pozitiv viața socială).

Or, prevederile legii care fac obiect al acestei sesizări instituie un regim legal de excepție, în favoarea unei categorii restrânse de cetățeni, într-o formă care încalcă, într-un spațiu restrâns, mai multe prevederi din legea fundamentală și din alte legi aflate în vigoare.

Rațiunile acestui regim de privilegii nu sunt nici măcar argumentate la un nivel corespunzător, astfel încât legea criticată reprezintă rezultatul unui proces legislativ în care imperativele care decurg din Constituție, legi și normele de morală nu au fost respectate.

Astfel, prin amendamentele adoptate se reglementează la pct.6 al art.I acordarea unei indemnizații suplimentare, și la art. II asimilarea regimului de salarizare din întregul sistem public instituțional al protecției mediului cu cel al personalului din cadrul Gărzii Forestiere, fără a avea o fundamentare adecvată financiar, și fără a indica sursa fondurilor suplimentare necesare:

" 6. La articolul 4, după alineatul (18) se introduce un nou alineat, alineatul (19), cu următorul cuprins:

„(19) Personalul silvic din cadrul autorității publice centrale care răspunde de silvicultură și din cadrul structurilor teritoriale de specialitate ale acesteia beneficiază de indemnizații de grad profesional, prevăzute în anexa nr.3.

...

art.II. (1) Începând cu data de 1 ianuarie 2017, salarizarea personalului Agenției Naționale pentru Protecția Mediului, agențiilor județene pentru protecția mediului, Gărzii Naționale de Mediu și Administrației Rezervației Biosferei "Delta Dunării" se stabilește prin asimilare cu salarizarea personalului din cadrul autorității publice centrale care răspunde de silvicultură, respectiv a personalului din cadrul Gărzii Forestiere, după caz.

(2) Echivalarea funcțiilor și asimilarea salariilor de bază cu funcțiile și salariile de bază din cadrul autorității publice centrale care răspunde de silvicultură, respectiv a personalului din cadrul Gărzii Forestiere, după caz, prevăzută la alin.(1), se face în condițiile legii, prin ordin al ministrului mediului, apelor și pădurilor, cu avizul Agenției Naționale a Funcționarilor Publici."

Prin această prevedere, sfera beneficiarilor salariilor de bază devine foarte largă iar din actul normativ adoptat de Parlament lipsește cu desăvârșire orice estimare a acestui număr și a impactului financiar asupra bugetelor de stat care va trebui să suporte plata acestora.

B. Încălcarea prevederilor art.16, alineat (1) din Constituția României potrivit căreia "Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări".

Conform amendamentelor adoptate la textul propus ca salarizarea personalului din întregul sistem public al protecției mediului să fie la nivelul stabilit pentru personalul Garzii Forestiere (care beneficiază de o salarizare superioară datorită specificului activității), și nu la cel al personalului plătit din fonduri bugetare, *reglementat de Legea nr.284/2010, legiuitorul a încălcat art. 16 alin. (1) din Constituție, stabilind un tratament juridic diferențiat în cadrul aceleiași subcategorii juridice.*

Rezultă, astfel, că prin norma juridică adoptată se instituie o categorie juridică pe care o putem defini fără dubiu ca fiind un *privilegiu* – anume *privilegiul* obținerii unor venituri suplimentare de către o anumită categorie de personal din sistemul public, fără ca aceste privilegii să fie în legătură firească, logică, rațională cu activitatea desfășurată de titularii acelor funcții publice sau în legătură cu constrângerile pe care le are persoana titulară a acelor categorii de funcții publice. Cu titlu de exemplu, exercitarea activității într-un mediu toxic sau în alte împrejurări care să sporească considerabil dificultatea muncii prestate.

Norma adoptată creează prin ea însăși o dublă discriminare între persoanele din aceeași categorie, respectiv a nivelului de salarizare al funcționarilor publici din întregul sistem public și cei din sistemul public de protecție a mediului.

Prin Decizia nr.1/1994 Curtea Constituțională a statuat că *"în instituirea regulilor de acces la justiție, legiuitorul este ținut de respectarea principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, prevăzut de art.16 alin. (1) din Constituție. Nu este contrar acestui principiu instituirea unor reguli speciale, inclusiv în ce privește căile de atac, cât timp ele asigură egalitatea juridică a cetățenilor în utilizarea lor. Principiul egalității în fața legii presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmarit, nu sunt diferite. De aceea el nu exclude ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite. În consecință, un tratament diferit nu poate fi doar expresia aprecierii exclusive a legiuitorului, ci trebuie să se justifice rațional, în respectul principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, principiul egalității neînsemnând însă uniformitate."*

Normele criticate nu indică condițiile specifice care ar diferenția această categorie socio-profesională (oarecum imprecis determinată) de celelalte categorii menționate mai sus în așa fel încât să se poată asigura fundamentarea pertinentă și concludentă a unei reglementări diferite. În condițiile absenței oricărei distincții pertinente, de această natură, indicată mai sus, norma devine profund discriminatorie deoarece consolidează drepturi suplimentare în mod arbitrar unei anumite categorii socio-profesionale, încălcându-se astfel principiul fundamental al egalității în fața legii.

De asemenea, este nejustificată raportarea la categorii socio-profesionale beneficiare ale unor drepturi specifice și care doar par a fi într-o logică juridică

similară, precum și responsabilitățile și riscurile pe care le implică exercitarea acestei profesii, exigențe și constrângeri impuse acestei categorii profesionale.

Rezultă, așadar, că orice regim care acordă drepturi suplimentare unei anumite categorii trebuie să fie justificat de considerente care țin de limitele pe care acele categorii le au.

C. Încălcarea dispozițiilor art. 111 și art.138 alin.(5) din Constituție, potrivit căroră:

Art. 111 - *"Informarea Parlamentului (1) Guvernul și celelalte organe ale administrației publice, în cadrul controlului parlamentar al activității lor, sunt obligate să prezinte informațiile și documentele cerute de Camera Deputaților, de Senat sau de comisiile parlamentare, prin intermediul președinților acestora. În cazul în care o inițiativă legislativă implică modificarea prevederilor bugetului de stat sau a bugetului asigurărilor sociale de stat, solicitarea informării este obligatorie."*

Art. 138 alin. (5) - *"Nicio cheltuială bugetară nu poate fi aprobată fără stabilirea sursei de finanțare."*

În acest sens, în cadrul raporturilor constituționale dintre Guvern și Parlament, problemele referitoare la fundamentarea și susținerea unor reglementări în diferite domenii de activitate, cu implicații financiare profunde, au o semnificație aparte.

Potrivit art. 138 din Constituția României, *"nicio cheltuială bugetară nu poate fi aprobată fără stabilirea sursei de finanțare"*. Or, proiectul care stabilește indemnizația pentru limită de vârstă în cazul anumitor aleși locali instituie un drept suplimentar, fără o analiză prealabilă a numărului de persoane beneficiare, fără un impact bugetar al măsurii și fără stabilirea surselor bugetare de unde sunt acoperite aceste cheltuieli suplimentare, ci menționând doar, generic, bugetele administrațiilor publice locale. Ce se întâmplă dacă un bugetul nu dispune de resurse suficiente pentru plata acestui nivel de salarizare? De altfel, aceste date nu se regăsesc nici în expunerea de motive. În deciziile Curții Constituționale se arată constant că "stabilirea sursei de finanțare și insuficiența resurselor financiare din sursa astfel stabilită sunt două aspecte diferite: **primul aspect este legat de imperativele art. 138 alin. (5) din Constituție**, iar al doilea nu are caracter constituțional, fiind o problemă exclusiv de oportunitate politică, ce privește, în esență, relațiile dintre Parlament și Guvern" (Decizia nr. 1358/2010). Or, în ce privește primul aspect, se poate observa că, prin neindicarea sursei de finanțare în expunerea de motive a propunerii legislative, asupra proiectului în discuție planează un viciu de neconstituționalitate.

În același sens, art.15 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare dispune ca în cazurile în care se fac propuneri de elaborare a unor proiecte de acte normative a căror aplicare atrage

micșorarea veniturilor sau majorarea cheltuielilor aprobate prin buget, trebuie să se prevadă și *mijloacele necesare* pentru acoperirea minusului de venituri sau creșterea cheltuielilor, scop în care Guvernul, prin ordonatorii principali de credite în domeniul cărora se inițiază proiecte de acte normative și Ministerul Finanțelor Publice, vor elabora *fișa financiară*, care se atașează la expunerea de motive. Potrivit art. 7 alin. (5) din Legea nr. 24/2000, "*În vederea elaborării evaluării preliminare a impactului propunerilor legislative inițiate de deputați și senatori, precum și în cazul celor bazate pe inițiativa cetățenilor, membrii Parlamentului pot solicita Guvernului asigurarea accesului la datele și informațiile necesare realizării acesteia*".

D. Prevederile pct.6 al art.I și cele ale art.II ale Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 32/2015 privind înființarea Gărzilor forestiere nu respectă dispozițiile art.15 alin.(1) și (3) din Legea nr.500/2002 privind finanțele publice și prevederile art.15 - 17 din Legea responsabilității fiscal-bugetare nr.69/2010

Legea a cărei neconstituționalitate o sesizăm încalcă principiile care stau la baza Responsabilității fiscal bugetare, prevăzute de Legea nr.69/2010 responsabilitatii fiscal-bugetar, republicată, cu modificările și completările ulterioare:

"ART. 4 (1) Guvernul României va defini și va derula politica fiscal-bugetara pe baza următoarelor principii:

1. Principiul transparenței în ceea ce privește stabilirea obiectivelor fiscal-bugetare și derularea politicii fiscale și bugetare Guvernul și autoritățile publice locale au obligația de a face publice și de a menține în dezbatere un interval de timp rezonabil toate informațiile necesare ce permit evaluarea modului de implementare a politicilor fiscale și bugetare, rezultatelor acestora și a stării finanțelor publice centrale și, respectiv, locale.

2. Principiul stabilității

Guvernul are obligația de a conduce politica fiscal-bugetara într-un mod care să asigure predictibilitatea acesteia pe termen mediu, în scopul menținerii stabilității macroeconomice.

3. Principiul responsabilității fiscale

Guvernul are obligația de a conduce politica fiscal-bugetara în mod prudent și de a gestiona resursele și obligațiile bugetare, precum și riscurile fiscale de o manieră care să asigure sustenabilitatea poziției fiscale pe termen mediu și lung. Sustenabilitatea finanțelor publice presupune ca, pe termen mediu și lung, Guvernul să aibă posibilitatea să gestioneze riscuri sau situații neprevăzute, fără a fi nevoit să opereze ajustări semnificative ale cheltuielilor, veniturilor sau deficitului bugetar cu efecte destabilizatoare din punct de vedere economic sau social.

4. Principiul echității

Guvernul va derula politica fiscal-bugetara luand in calcul impactul financiar potential asupra generatiilor viitoare, precum si impactul asupra dezvoltarii economice pe termen mediu si lung.

5. Principiul eficientei

Politica fiscal-bugetara a Guvernului va avea la baza utilizarea eficienta a resurselor publice limitate, va fi definita pe baza eficientei economice, iar deciziile de alocare a investitiilor publice, inclusiv cele finantate din fonduri nerambursabile primite de la Uniunea Europeana si alti donatori, se vor baza inter alia pe evaluarea economica, precum si pe evaluarea capacitatii de absorbtie.

6. Principiul gestionarii eficiente a cheltuielilor de personal platite din fonduri publice

Politica salariala si a numarului de personal aferenta institutiilor, autoritatilor, entitatilor publice si/sau de utilitate publica trebuie sa fie in conformitate cu tintele fiscal-bugetare din strategia fiscal-bugetara, cu scopul de a eficientiza gestiunea fondurilor cu aceasta destinatie.

(2) Principiile prevazute la alin. (1) sunt aplicabile in mod corespunzator si autoritatilor administratiei publice locale si, respectiv, altor entitati ale caror bugete fac parte din bugetul general consolidate”

De asemenea, nu sunt repectate prevederile art.15 - 17 al al aceleiasi legi:

”art. 15 (1) În cazul propunerilor de introducere a unor măsuri/politici/inițiative legislative a căror adoptare atrage majorarea cheltuielilor bugetare, inițiatorii au obligația să prezinte:

a) fișa financiară prevăzută la art. 15 din Legea nr. 500/2002, cu modificările și completările ulterioare, însoțită de ipotezele și metodologia de calcul utilizată;

b) declarație conform căreia majorarea de cheltuială respectivă este compatibilă cu obiectivele și prioritățile strategice specificate în strategia fiscal-bugetară, cu legea bugetară anuală și cu plafoanele de cheltuieli prezentate în strategia fiscal-bugetară.

(2) Ministerul Finanțelor Publice are obligația să verifice fișa financiară prezentată conform prevederilor alin. (1). În acest scop, Ministerul Finanțelor Publice poate solicita opinia Consiliului fiscal.

art. 16 Guvernul și fiecare ordonator de credite, precum și orice entitate responsabilă de elaborarea politicilor și acordurilor salariale din sectorul public trebuie să se asigure că toate aceste politici și acorduri salariale sunt în concordanță cu principiile responsabilității fiscale, regulile fiscale, precum și cu obiectivele și limitele din strategia fiscal-bugetară.

art. 17 (1) Nu se pot promova acte normative cu mai puțin de 180 de zile înainte de expirarea mandatului Guvernului, în conformitate cu art. 110 alin. (1) din Constituția României, republicată, care conduc la creșterea cheltuielilor de personal sau a pensiilor în sectorul bugetar.

(2) Totalul cheltuielilor de personal ale bugetului general consolidat nu poate fi majorat pe parcursul anului bugetar, cu ocazia rectificărilor bugetare).”

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate referitoare la încălcarea art. 111 alin. (1) și art. 138 alin. (5) din Constituție, apreciem că are relevanță jurisprudența constantă a Curții Constituționale care, prin decizii anterioare, a statuat necesitatea ca inițiativa legislativă să conțină informații referitoare la efectele financiare asupra bugetului general consolidat, și anume la modificări ale cheltuielilor bugetare, precum și la calculele privind fundamentarea acestor modificări.

Avem în vedere cel puțin trei decizii ale Curții Constituționale (1354/2010, 1358/2010, 1360/2010), în cadrul cărora Curtea a analizat și s-a pronunțat asupra conținutului art. 111 alin. (1) și art. 136 alin. (5) reținându-se faptul că, în măsura în care actul normativ este însoțit de informații referitoare la efectele financiare asupra bugetului general consolidat, sunt îndeplinite condițiile de natura constituțională pentru adoptarea aceluia act.

Per a contrario, ori de câte ori o astfel de analiză nu însoțește o inițiativă legislativă, suntem în situația nerespectării prevederilor constituționale mai sus menționate.

Analiza Curții în cazurile prezentate (*ex. pct. 2 din motivarea Deciziei nr. 1358/2010*) arată că:

“(...) obligativitatea indicării sursei de finanțare pentru aprobarea cheltuielilor bugetare, prevăzută de art. 138 alin. (5) din Constituție, constituie un aspect distinct față de cel al lipsei fondurilor pentru susținerea finanțării din punct de vedere bugetar. Astfel, prin Decizia nr. 1.093 din 15 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 711 din 20 octombrie 2008, Curtea Constituțională a reținut că stabilirea sursei de finanțare și insuficiența resurselor financiare din sursa astfel stabilită sunt două aspecte diferite: primul aspect este legat de imperativele art. 138 alin. (5) din Constituție, iar al doilea nu are caracter constituțional, fiind o problemă exclusiv de oportunitate politică, ce privește, în esență, relațiile dintre Parlament și Guvern.

Totodată, dacă s-ar reține că lipsa precizării exprese a sursei de finanțare presupune, implicit, inexistența sursei de finanțare, aceasta ar echivala cu o prezumție fără suport constituțional, ceea ce este inadmisibil. Prin Decizia nr. 515 din 24 noiembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.195 din 14 decembrie 2004, Curtea a statuat că finanțarea cheltuielilor bugetare se face din surse financiare alocate în buget și că majorarea unor cheltuieli se finanțează fie prin suplimentarea alocațiilor bugetare din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, fie prin rectificare bugetară.

De asemenea, Curtea reține că, în cadrul raporturilor constituționale dintre Guvern și Parlament, problemele referitoare la fundamentarea și susținerea unor

reglementări în diferite domenii de activitate, cu implicații financiare profunde, au o semnificație aparte. Astfel, potrivit art. 111 alin. (1) teza a doua din Constituție, "În cazul în care o inițiativă legislativă implică modificarea prevederilor bugetului de stat sau a bugetului asigurărilor sociale de stat, solicitarea informării este obligatorie."

În conformitate cu art. 30 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 24/2000, republicată, "Proiectele de acte normative trebuie însoțite de următoarele documente de motivare: a) expuneri de motive - în cazul proiectelor de legi și al propunerilor legislative [...]"

Impactul financiar asupra bugetului general consolidat, atât pe termen scurt, pentru anul curent, cât și pe termen lung, conține informații referitoare la efectele financiare asupra bugetului general consolidat, și anume la modificări ale cheltuielilor bugetare, precum și la calculele privind fundamentarea acestor modificări.

Prin urmare, măsurile propuse prin proiectul de lege au impact suplimentar asupra deficitului bugetului general consolidat întrucât pentru plata salariilor ar trebui acordate sume suplimentare pentru echilibrarea bugetelor.

Astfel, la adoptarea acestora nu s-a ținut cont de obligațiile instituite prin legile mai sus menționate.

La evaluarea impactului bugetar, respectiv la sustenabilitatea măsurilor, trebuie avute în vedere inclusiv măsurile de relaxare fiscală instituite prin Codul Fiscal, care conduc la diminuarea veniturilor bugetare, precum și normele adoptate deja care determină majorarea cheltuielilor bugetului general consolidat (acordarea unor drepturi de natură salarială).

Așadar, în raport de influențele financiare generate de aplicare normelor adoptate, se creează premisele unui dezechilibru bugetar, cu consecința neîncadrării în Obiectivul Bugetar pe Termen Mediu (MTO) în anii 2017, 2018 și 2019 și a nerespectării obligațiilor ce revin României, derivate din Tratatul privind stabilitatea, coordonarea și guvernarea în cadrul uniunii economice și monetare.

Prim Ministru

Dacian Juліen Ciolos